

TORNAI JÓZSEF

Fekete föld

*Ahány tanya, annyi paplan,
ahány pogány, annyi paplan,
ahány férfi, annyi ábránd,
ahány asszony, annyi vár rád,*

*ahány vérláng, annyi ágyék,
ahány szűzlány, annyi lányék,*

*ahányszor fényre szeretlek,
fekete földembe eresztlek,
ahányszor a karvalyok átszelik a felhőt,
a kicsapongás játszmája eldőlt.*

Virulás-fonnyadás

*Ott találták vérben gyúlva,
nyárfa-székesegyház sárgult fölötté.
Most májusnak vége volt már,
elárulta tavasz és nyár.*

*Egy virulás van, fonnyadás,
egy fonnyadás van, virulás,
a gyökéren apró-nagy földgyöngyök,
abból bújik ki az ég sivár álorcája.*

*Én is mindig aszalóvölgy,
én is mindig szél vagy kutya,
hullattam a könnyem fáraó-szemekbe,
ki az oszlopról les, hol kígyózik,
állnak mögötte a fonnyadás-virulás ősanái.*

*Festeni, festeni szeretnék,
ágyam előtt piros kopjafa áll,
négy körmében csíkos galaxis.
Élek, mint a medvék és a bogár,
beleimben forogjon a villám-csőcselék.*

Anyaméh

Ó nagy Enlil, ó nagy Zeusz, ó nagy Brahma,
 ó Zene-Triszmegisztosz, és engem visznek
 a föld alá! Ó nagy Ré, ó nagy Jahve, ó nagy
 Atya, ó nagy Manitu, adjatok nekem erőt a letéphetetlen
 fájdalmat elviselni! Engem hurcolnak a föld alá,
 homlokomat bemeszelik fehérre, vércsöppjeim
 természetként végiggurulnak seregükkel

a Hortobágyon,
 acsargó tó vagyok, és Anyaméh,
 kő-csibéim összesereglenek a mélyben,
 kormos fénygömbkőr vagyok én!

Ó háromszor-háromszoros nagy zene,
 ó nagy Enlil, ó nagy Ré, ó nagy Zeusz, ó nagy Brahma és nagy Jahve,
 ó nagy Atya, ó nagy Manitu, ó nagy Allah, adjatok
 nekem hatalmat a letéphetetlen fájdalom szerelmét
 elviselni! Ó Zene-Triszmegisztosz, engem vonszolnak
 a föld alá, homlokomat bemeszelik fehérre.

Ó én természetváram ura a Hortobágyon,
 a legmérgeesebb magaság, a legszorgalmasabb
 Anyaméh, belőlem a harmincmilliárd világkezdet
 tojáscső-szájai repednek föl, virágpór-vízözön
 vagyok én: ugyanaz, aki önmagam, nem ugyanaz,
 aki önmagam, mindig más, mint akinek elneveznek,
 legvégletesebb ellentéte Enlilnek, Rének,
 Allahnak, Zeusznak, Manitunak, Atyának,
 akik nem is vagytok az úrben, ó szükségem van
 rátok, mint a költészet tisztái kérészeire,
 ó ha minden elférne emésztőcsatornáimban!
 Ó ha én volnék a burjánzó tengeri fű, ó ha
 én volnék a haldokló korall-erdő! Itt vagyok
 magam, itt vagyok a csiga-semmi gyilkosa! Mentsetek meg
 engem a sokvilág-pazarlástól, gyógyítsatok meg, mintha
 nem is volnék ilyen óriáshorgony-súlyú beteg! Beteg-
 ség vagyok, ti istenek vagytok, sehol sem gyűjthető gyógy-
 füvek. Ó nagy Enlil, ó nagy Ré, ó nagy Jahve, ó nagy Brahma,
 ó nagy Zeusz, ó nagy Atya, ó nagy Manitu, ó nagy Allah, adjatok
 nekem varázstitkot, hogy a lenyúzhatatlan fájdalom bőrét túléljem!